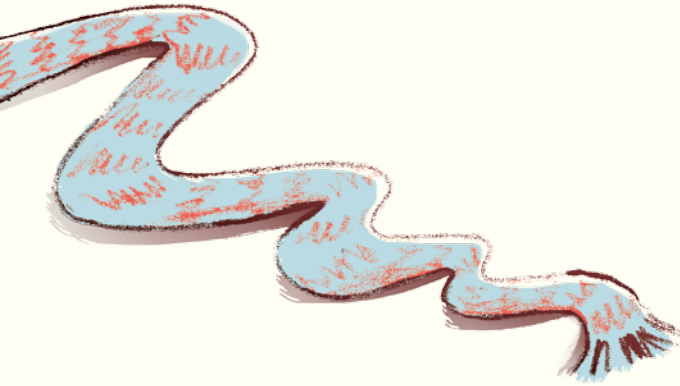

~~Hikâyeme~~ Hikâyemize hoş geldiniz.

Bu olay her zaman mayo zamanı sona erdiğinde başlıyor. Hayır, konu okulla ilgili değil. Okula çabuk ayak uydurabiliyoruz. Ben hiç alışamadığımız başka bir konudan bahsediyorum: Külütlü çoraplar, içlikler, eldivenler, kulaklıklar, saç bantları, şallar, dizlikler ve tabii ki örgü boyunluklar!

Bunlara aslında kimsenin ihtiyacı yok. Kuzey kutbu kaşifleri hariç!

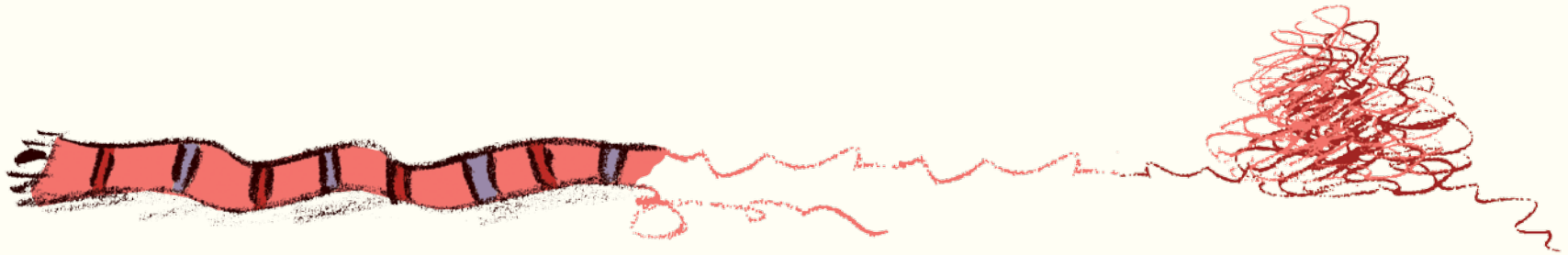

İşin tuhaf yanı ne biliyor musunuz?

Büyükannelerimiz ve büyükbabalarımız bu durumu bizim gibi görmüyorlar. Yaprakların sarardığını gördükleri anda bizi Eski Mısır'daki Mumyalar gibi sarıp sarmalamaya başlıyorlar. Üstelik, o zamanlar orada külotlu çorap olmadığına eminim. Yoksa, birileri kesin bu duruma karşı çıkardı. Tıpkı bizim geçen sene yaptığımız gibi.

Biz dediğim; Nelly, Sophie, Felix ve Emil (ikizler) ve ben, Pauli. Hepimiz aynı sınıftayız ve çok yakın arkadaşız. Kulüp kurma fikri benden çıktı. En iyisi size olayları sırasıyla anlatayım. Belki bizi taklit etmek isteyenler olabilir.

Bu seferlik buna izin veriyoruz. Çünkü birlikten kuvvet doğar! Böylece hep birlikte yünden yapılmış giysileri dünyadan yok etmeyi başarabiliriz diye umuyoruz.

1. Geçtiğimiz sonbahar, büyükannelerimiz ve büyükbabalarımız her zamanki gibi yaz mevsimini dolaplara tıkıştırıp kış mevsimini serbest bırakmışlardı. Büyükbabam yazlık-kışlık dolap düzeni oluşturmayı yılbaşı eğlencesine benzetiyordu. Çünkü yünden yapılmış her şey yeniden ortaya çıkıyordu. Büyükannem o dönemde durmadan örgü örüyor, sadece uyuduğu zamanlarda ara veriyordu. Büyükannem gerçek bir örgükolik olmuştu!

Tabii ki yünleri yıkama, havalandırma ve düzenleme zamanının geldiğini hemen

anlamıştım. Çünkü bu işler hafta sonu boyunca sürmüştü. Pazartesi sabahı olduğunda ise hiç üzerime alınmadım.

Bu kış, bir kere olsun dışarıya mumya kıyafetleri giyinmeden çıkmak istiyordum. Ama şansız günümdeydim.

Büyükannem beni yakalamakta ustaydı:
“Bere taksan iyi olur, Pauli! En beklenmedik zamanlarda üşütür insan!”

Tabii, gölgede 20 derece olsa bile, eminim!

Sadece bere olsaydı keşke! Eldivenler ve taze örülmüş, benden yedi kat daha uzun ve iki ucunda kocaman cepleri olan bir boyun canavarı da bana eşlik ediyordu. Bu cepler, her zaman üşüdüğü düşünülen eller için hazırlanmıştı.

Büyükannem beni sarıp sarmalarken, bir anda annemleri özlediğimi fark ettim. Onlar İngiltere’de bir yerlerdeydi. Ayrıca oraya tonlarca yün almaya gittiklerini de biliyordum. Sadece büyükannem için değil, kendi işleri de bu olduğu için.. Bazen bebekken beni karıştırdıklarını düşünüyorum!

Annemler burada olsaydı bana yardımcı olurlar mıydı? Sanmam.

Kovboyların vahşi batı filmlerinde giyindikleri, tüm vücudu saran kıyafetlerden bile giymemi isteyebilirlerdi.

Öyle kıyafetler giymek zorunda kalmadığım için sınıfa girdiğimde moralim kısmen yüksekti. Nelly'den daha iyi durumda olduğum kesindi. Kafasındaki bereyi sınıfın köşesine fırlatarak, “Bu inanılmaz ve garip şeyler sinirimi bozuyor!” dedi. Bu sırada boyunluğunu çekiştiriyordu. Saçlarının her biri bir yana dağılmıştı, ürkütücü görünüyordu. Sanki yanlışlıkla bir yılanbalığına dokunmuş da çarpılmış gibiydi. Bütün saçları havaya dikilmişti. Bereler kızların saçlarını ne hâle getiriyordu!

Nelly'nin keyfini yerine getirmenin tek bir çaresi vardı: Gülme krizine girmek! Sophie, Felix, Emil ve ben garip gülme krizlerinin ustası olmuştuk. Kuzey Kutbu'nda yaşayanların kafalarına benzeyen kafalarımızı koridora uzatıp, “Nelly, bunlar hep senin iyiliğin için, ya üşütürsen!” diyerek gülmeye başladık.

“Lütfen susun, çok kötüsünüz! Aynı büyüklerimiz gibi konuştunuz.”

Ter damlalarımız etrafa sıçrayana kadar gülmeye devam ettik. Bu durum o kadar utanç vericiydi ki, ikizler bu duruma karşı bir kulüp kurmaları gerektiğine karar verdiler. Bu kulüp, yün eşyalara karşı kurulmuş bir kulüp olacaktı. “Kulüp üyeleri olarak istemediğimiz şeyleri giymek zorunda kalmayacağız!” dedi Felix meydan okurcasına.

Kardeşi Emil ona katılarak, “Kesinlikle! Hem de hiç! Ne külotlu çorap ne pantolon!” dedi.

Bu tam olarak doğru değildi. Çünkü o sırada

bizimle derse giren Lukki, kendi kulüplerinin lideriydi ama yine de utanç verici kıyafetler giymek zorunda kalıyordu. Bu yüzden kibrit çöpü kadar zayıf olsa da üzerindeki kışlık kıyafetlerle Kocaayak'a benziyordu.

Bence kendini savunmak için plan yapmak iyi fikirdi. Ama yüz bininci kulübü kurmak çok sıkıcıydı. Biz, beş arkadaş, kimsede olmayan bir şey yapmalıydık. En azından bizim sınıfta olmayan!

Tam bunları düşünürken öğretmenimiz sınıfa girdi. Ben de düşüncelerimi ertelemek zorunda kaldım.

Okul çıkışında askıdan yünlü kıyafetlerimi alırken aklıma Sophie'nin amcasının kulübü geldi. Onun kulübü yetişkinlere uygun bir kulübe benziyordu.

İkizler de meraklanmıştı. "Nasıl bir kulüp? Nasıl bir kulüp?" diye heyecanla Sophie'ye sordular. Sophie önce amcasının kulübü hakkında

bilgi vermekten çekindi. Çünkü kulüp, kobay fareleriyle ilgiliydi. (Yumuşacık pufidik kobaylar... Kafamdaki yün bereden aklıma gelmiş olmalıydı.)

Aslında hayvanlar utanmanın sadece bir kısmını oluşturuyorlardı. Diğer kısmı ise kulübün adıydı: "Pufidik Mufidik-Deniz Biyologları"

Çok ciddiyim. Böylece günün ikinci gülme krizine de girmiş olduk. Daha doğrusu Nelly, Felix, Emil ve ben girdik krize.

Gülmenin arasında onlara bizim kulüp

ismimizin daha anlamlı olması gerektiğini söyledim. Sonuçta bizim kulübümüz de ciddi bir kulüp olacaktı. Bu, aslında olayı daha da zorlaştırıyordu.

“Kesinlikle!” diye katıldı ikizler. “Fantastik Donuk Parmaklar veya Donuk Burun Akıntıları isimlerine ne dersiniz?”

“Hayır, hayır, hayır,” diye bağırdı Nelly. “Bence Donmuş Kutup Ayıları! Ya da... Grev Yapan Örgü Tığları veya Titreyen...”

Fikirler havada uçuşurken ve bazıları gülmekten kendilerini alıkoyamazken, bazıları da hâlâ utanmaya devam ediyordu. Ben ise harıl harıl düşünmeye devam ediyordum. Bütün bunların sonucunda büyümüş de küçülmüşler olarak, nerede ne zaman üşütmek istediğimize kendimiz karar vermek istediğimizi anlatabilmeliydik. Böylece kulüp ismi neredeyse kendiliğinden anlam kazandı. Kendimi bir dâhi gibi hissediyordum.

